

Андрій Пастушенко: «Музика – мій Бог, а пісня – моя душа»

Доля нас звела ще в студентські роки, коли ми приїхали працювати в літній дитячий табір: я – вихователем, а Андрій Пастушенко – музичним керівником. З педагогів-практикантів старшокурсник Рівненського інституту культури організував хор, репертуар якого склали українські народні та авторські пісні. Їх ми виконували як перед своїми вихованцями, які тут відпочивали, так і перед зарубіжними гостями, які приїжджали у мальовничий куточок польського краю для переїмання досвіду роботи з дітьми під час літніх канікул.

Співали ми багато. Голосно і відчайдушно. За це вихованці нам гучно аплодували і поважали як справжніх митців. Особливу приязнь проявляли діти до Андрія Семеновича, який був баяністом і диригентом одночасно. Але тоді ніхто з нас і гадки не мав, що скоро почуємо нашого художнього керівника як про неабиякого композитора!

Відтоді минуло років та років. Нині Андрій Пастушенко – заслужений працівник культури України, відмінник освіти, професор кафедри хорового диригування Рівненського державного гуманітарного університету, член Національної музичної спілки, всеукраїнського об'єднання «Просвіта» імені Тараса Шевченка, відомий композитор, художній керівник народного ансамблю пісні і танцю «Живограй». А ще він – автор понад сорока навчальних посібників з пісенного мистецтва.

Днями у «Світлиці» обласної державної бібліотеки відбулася презентація нової праці Андрія Пастушенка – навчального посібника «Вишиванка від мами». У

ньому зібрано понад сто ліричних пісень композитора. За словами учениці маєстро Жанни Петрошко, докторанта Інституту проблем виховання АПН України, хист Андрія Пастушенка – це не лише прояв його таланту, це – його доля.

– Щодо хисту, нехай судять ті, хто слухає мої пісні, – каже Андрій Семенович. – А ось доля в мене справді прекрасна. Мої батьки – Євгенія Іванівна і Семен Данилович, які все життя прожили в селі Лисичинці, це – його доля. З малих літ прищепили мені любов до української пісні. Тато змалечку навчився грати на гармошці звичайній і губній, гітарі. Володів він і скрипою, яку сам змайстрував. Мав чудовий тенор, був запрошений у Варшавську філармонію, на що згоди не дав через пропозицію змінити громадянство. Грав батько і в сільському духовому оркестрі, співав у хорі. Мама також мала гарний голос, співала у сільському фольклорному ансамблі, прекрасно вишивала. Пісні «Батьку мій» і «Вишиванка від мами», що в новому збірнику, – мій вічний їм уклін і пам'ять.

Батьковою стежкою пішов і син Любомир. Та й дружина Галина має неабиякий пісенний талант. Творча родина розуміє і підтримує композитора.

Під час презентації «Вишиванки від мами» прозвучало 12 пісень. Вони різні за музичною формою і змістом, але однаково наповнені щирістю і щемом. Ці ж ознаки вчуваються й у голосах виконавців: лауреатів міжнародних і всеукраїнських фестивалів. Ще один обов'язковий критерій виконання творів автора посібно-

ка – спів не стільки голосом, як серцем і душею. Пісня має пройтися слухача до сліз, пробуджувати почуття, має вчити думати і співпереживати.

На добір пісенних текстів Андрія Семеновича має вплив особисте знайомство з авторами. Серед них – Петро Велесик, Анна Войнарович, Євген Шморгун, Степан Бабій, Неоніла Диб'як, Євген Гуцин та багато інших поетів. Спрацьовує й інтуїція: якщо вірш схвилював, значить, варто сідати за нотний зошит. Є пісні й на слова киян Петра Перебийноса та Вадима Крищенка, волинянина Йосипа Струцюка, діаспорчанки Ольги Базалії...

У пісні «Осінній вальс» на слова рівненського автора Юрія Берези, є такі мудрі слова:

*Виходимо в осінь – у власну
судьбу
Ми кризь листя печального
спалахи дужі,
Щоб дорослішим стати
на цілу журбу,
Щоб огнем золотим
обпалити байдужість.*

Побільше б цього золотого вогню, про який говорили на презентації голова письменницької організації краю Лідія Рибенко, просвітянин і видавець Михайло Борецько, землячка композитора Андрія Пастушенка – народознавець і письменниця Марія Немиро, краєзнавець Микола Федоришин, музикант і літератор Богдан Столярчук, колеги по кафедрі.

Юрій БЕРЕЗА